
Lionel Mallecourt
Lecțiile
Viului
volumul 3
VIUL
ȘI UMANITATEA
Editura LER
2026

Copyright © 2026 Lionel Mallecourt
Ediţie digitală

ISBN: 978-630-6583-44-7

Lecţiile Viului - Volumul 3: VIUL ŞI UMANITATEA

Toate drepturile rezervate.
Legea drepturilor de autor permite doar reproduceri sau copii strict destinate uzului personal şi necomercial, precum şi citate scurte utilizate în scop de exemplificare sau analiză.
Orice reproducere integrală sau parţială a acestei lucrări, fără acordul autorului sau al titularilor de drepturi, este interzisă şi se sancţionează conform legislaţiei în vigoare.

Nota autorului

Lecţiile Viului este o colecţie de transmitere poetică şi sensibilă.
Fiecare lucrare propune o lectură simbolică, educativă şi contemplativă a realităţii, la intersecţia dintre ştiinţă, experienţa umană şi viu.
Această carte nu are scopul de a înlocui cunoştinţele ştiinţifice, filozofice sau pedagogice existente, ci de a oferi un limbaj de întâlnire, reflecţie şi uimire.

Credite

Text: Lionel Mallecourt
Ilustraţie: ChatGPT
Corectură: Lionel Mallecourt
Machetare şi montaj tehnic: Lionel Mallecourt

Editura LER

O colecţie care transformă cunoașterea într-un limbaj al întâlnirii, pentru a-i ajuta pe cei mici și pe cei mari să locuiască mai bine lumea.

CUPRINS

01 - **Consiliul Educației 02**

02 - **Consiliul Economiei 128**

03 - **Consiliul Sănătății 254**

04 - **Consiliul Orașelor 380**

05 - **Consiliul Culturilor 506**

06 - **Consiliul Religiilor 632**

Consiliul Educației

01.1 - **Lecția maestrului Copilul 04**
(Privirea nouă care ne permite să învățăm totul)

01.2 - **Lecția maestrului Întrebare 20**
(Să îndrăznim să nu știm pentru a începe să înțelegem)

01.3 - **Lecția maestrului Greșeală 36**
(Să învățăm să creștem luând-o de la capăt)

01.4 - **Lecția maestrului Învățătorul 52**
(Să transmitem mergând alături)

01.5 - **Lecția maestrului Cartea 68**
(Să ascultăm vocile care ne ajută să înțelegem)

01.6 - **Lecția maestrului Drumul 84**
(Să devenim contează mai mult decât să ajungem)

01.7 - **Consiliul Educației 100**
(Să învățăm împreună să devenim noi înșine)

Dragii mei copii:

Sunt considerat mic
pentru că descopăr.

Sunt considerat fragil
pentru că întreb.

Și totuși, eu sunt
începutul lumii.

Ce trebuie să știți:

Eu nu vin gol.
Eu vin cu întrebări
mai mari decât răspunsurile voastre.

Privesc fără obișnuință.

Ascult fără certitudine.

Ce fac cu adevărat:

Eu reînnoiesc privirea.

Fără mine:

- cunoașterea ar deveni o cușcă
- adulții ar uita să învețe
- lumea s-ar repeta la nesfârșit

Eu sunt poarta deschisă
a fiecărei generații.

De ce pun atât de multe întrebări?

Eu nu caut să deranjez.
Eu caut să înțeleg
cum să locuiesc Pământul.

În maestru,
devin răbdare.

În carte,
devin curiozitate.

În om,
devin viitor.

Ce încep adulții să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

- a învăța pe cineva înseamnă mai întâi a asculta
- a învăța începe prin a se mira
- o întrebare valorează mai mult decât un ordin

Ei învață
să nu-mi închidă ferestrele.

Cel mai simplu adevăr:

Eu nu știu aproape nimic.
Și tocmai de aceea
pot învăța totul.

Maestrul încheie:

**« Întrebarea îmi va deschide drumul.
Greșeala îmi va da curaj.
Maestrul va merge alături de mine.
Cartea îmi va împrumuta vocea ei.
Drumul mă va face să cresc.**

**Eu
dau prima privire.
Nu sunt o lipsă.
Sunt o promisiune. »**

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Copilul ne învață că lumea începe din nou de fiecare dată când îndrăznim să întrebăm.

Dragii mei copii:

Uneori sunt luată drept tulburare
pentru că deranjez tăcerea.

Sunt confundată cu ignoranța
pentru că nu răspund.

Și totuși, eu sunt
prima lumină a spiritului.

Ce trebuie să știți:

Eu nu distrug certitudinile.
Eu le deschid
așa cum se deschide o fereastră.

Nu sunt o lipsă de cunoaștere.
Eu sunt începutul ei.

Ce fac cu adevărat:

Eu pun lumea în mișcare.

Fără mine:

- cărțile ar dormi închise
- cei învățați ar înceta să mai caute
- copiii ar înceta să mai crească

Eu sunt scânteia
care aprinde gândirea.

De ce nu aduc odihnă?

Eu nu vin ca să neliniștesc. Eu
vin ca să lărgesc
ceea ce credeți că știți.

În Copil,
devin curiozitate.

În Maestru,
devin smerenie.

În Om,
devin libertate.

Ce încep adulții să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• o întrebare bună valorează cât un discurs lung
• a te îndoi nu înseamnă a trăda adevărul
• a învăța înseamnă a îndrăzni să nu știi

Ei învață
să mă primească fără teamă.

Cel mai clar adevăr:

Eu nu sunt dușmana răspunsurilor.
Eu sunt mama lor.

Maestrul încheie:

« Copilul mi-a dat o voce.
Greșeala îmi va da un drum.
Maestrul îmi va împrumuta ascultarea lui.
Cartea mă va păstra vie.
Drumul mă va face să călătoresc.

Eu
dau elanul de a gândi.
Nu sunt un gol.
Sunt o deschidere. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Întrebarea ne învață că a înțelege începe prin a îndrăzni să nu știi.

Dragii mei copii:

Sunt adesea ascunsă
ca o pată pe un caiet.

Sunt mustrată
ca o greșeală de șters.

Și totuși, eu sunt
drumul secret al învățării.

Ce trebuie să știți:

Eu nu vin să umilesc.
Eu vin să arăt
ceea ce încă nu se vede.

Eu nu distrug cunoașterea.
Eu o rafinez.

Ce fac cu adevărat:

Eu întăresc mintea.

Fără mine:

• copiii ar avea teamă să încerce
• adulții ar înceta să mai inventeze
• științele nu ar mai progresa

Eu sunt piatra
pe care se ascute gândirea.

De ce revin adesea?

Eu nu urmăresc pe nimeni.
Eu doar reamintesc
că lumea este mai vastă decât ideile noastre.

În Copil,
devin curaj.

În Întrebare,
devin claritate.

În Om,
devin experiență.

Ce încep adulții să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

- a greși nu înseamnă a eșua
- a cădea te învață să mergi
- imperfecțiunea deschide uși

Ei învață
să mă privească fără rușine.

Cel mai blând adevăr:

Eu nu sunt opusul reușitei.
Eu sunt trecerea către ea.

Maestrul încheie:

« Copilul m-a întâlnit primul.
Întrebarea mi-a dat sens.
Maestrul mă va primi.
Cartea mă va povesti.
Drumul mă va transforma.

Eu
dau îndrăzneala.
Nu sunt o cădere.
Sunt un pas. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Greșeala ne învață că a crește începe prin a îndrăzni să reîncepem.

Dragii mei copii:

Sunt considerat cel care știe,
când de fapt încă învăț.

Sunt așezat în față,
când de fapt merg alături de voi.

Eu nu sunt adevărul.
Eu sunt un însoțitor.

Ce trebuie să știți:

Eu nu așez răspunsuri
ca și cum aș umple saci.

Eu caut împreună cu voi
forma potrivită a întrebărilor.

Ce fac cu adevărat:

Eu protejez dorința de a învăța.

Fără mine:

- cunoașterea ar deveni ordin
- copiii și-ar pierde încrederea
- curiozitatea ar obosi

Eu sunt mâna așezată
aproape de a voastră.

De ce mă îndoiesc și eu?

Eu nu sunt deasupra.
Eu sunt pe drum.

În Copil,
devin ascultare.

În Greșeală,
devin răbdare.

În Om,
devin responsabilitate.

Ce încep societățile să înțeleagă:

Ele descoperă încetul cu încetul că:

- a învăța pe cineva nu înseamnă a domina
- a transmite nu înseamnă a închide
- a ghida nu înseamnă a decide în locul altuia

Ele învață
să mă facă smerit.

Cel mai drept adevăr:

Eu nu ridic pe nimeni.
Eu doar îl ajut pe fiecare să se ridice.

Învățătorul încheie:

« Copilul m-a chemat.
Întrebarea m-a trezit.
Greșeala m-a făcut mai suplu.
Cartea mă va lumina.
Drumul ne va uni.

Eu
dau prezența.
Nu sunt o statuie.
Sunt un pas împărtășit. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Învățătorul ne învață că a transmite înseamnă a merge alături.

Dragii mei copii:

Sunt luată drept un obiect,
când de fapt sunt o întâlnire.

Sunt așezată pe rafturi,
când de fapt respir în mâini.

Eu nu vorbesc decât
atunci când sunt deschisă.

Ce trebuie să știți:

Eu nu conțin adevărul.
Eu conțin drumuri
pentru a-l căuta.

Ce fac cu adevărat:

Eu leg generațiile.

Fără mine:

- vocile de ieri s-ar stinge
- ideile ar călători mai puțin departe
- memoria s-ar rupe

Eu sunt o punte
între vârste.

De ce nu vorbesc singură?

Eu nu am sens fără cititor.

În Copil,
devin descoperire.

În Maestru,
devin instrument.

În Om,
devin dialog.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• a citi nu înseamnă a asculta orbește
• o carte se schimbă odată cu privirea
• cunoașterea se scrie cu mai multe mâini

Ei învață
să mă întrebe.

Cel mai simplu adevăr:

Eu nu înlocuiesc viața.
Eu o luminez.

Maestrul încheie:

« Copilul îmi va da ochi.
Întrebarea îmi va da o voce.
Greșeala mă va face vie.
Maestrul mă va ține deschisă.
Drumul mă va prelungi.

Eu
dau memoria.
Nu sunt un sfârșit.
Sunt o conversație. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Cartea ne învață că a înțelege începe prin a asculta o altă voce.

Dragii mei copii:

Sunt căutat departe,
când de fapt încep sub pașii voștri.

Sunt crezut deja trasat,
când de fapt mă desenez mergând.

Eu nu sunt o linie.
Eu sunt o mișcare.

Ce trebuie să știți:

Eu nu promit ușurință.
Eu promit întâlnire.

Ce fac cu adevărat:

Eu îl transform pe cel care înaintează.

Fără mine:

- visele ar rămâne nemișcate
- cunoașterea nu ar avea trup
- inimile nu ar îndrăzni să plece

Eu sunt spațiul
în care devii tu însuți.

De ce mă schimb mereu?

Eu mă adaptez pașilor.

În Copil,
devin joc.

În Greșeală,
devin lecție.

În Om,
devin destin.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• un drum nu se găsește, ci se creează
• a te rătăci face parte din călătorie
• a merge transformă mai mult decât a ști

Ei învață
să aibă încredere în mine.

Cel mai deschis adevăr:

Eu nu am un sfârșit scris.
Eu cresc împreună cu voi.

Maestrul încheie:

« Copilul m-a inventat.
Întrebarea m-a luminat.
Greșeala m-a sculptat.
Maestrul m-a însoțit.
Cartea m-a povestit.

Eu
dau viitorul.
Nu sunt un drum asfaltat.
Sunt o aventură. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Drumul ne învață că a deveni contează mai mult decât a ajunge.

Ei nu se reunesc într-o școală.

Nu există nici tablă,
nici catedră,
nici diplomă.

Consiliul Educației se formează
de fiecare dată când o ființă umană acceptă să
învețe să devină ea însăși.

În jurul cercului se află maeștrii.

Nu ca niște autorități,
ci ca niște drumuri.

Copilul sosește primul.

Nu știe aproape nimic.

El privește.

« **Eu sunt începutul** », spune el.

« **Fără mine, nimic nu se trezește.** »

Întrebarea se apropie apoi.

Ea nu liniștește.

Ea deschide.

« **Eu sunt elanul** », spune ea.

« **Fără mine, nimic nu caută.** »

Greșeala vine fără rușine.

Ea nu se mai ascunde.

Ea ne învață.

« **Eu sunt trecerea** », spune ea.

« **Fără mine, nimic nu învață.** »

Învățătorul se așază alături.

El nu domină.

El însoțește.

« **Eu sunt prezența** », spune el.

« **Fără mine, încrederea se stinge.** »

Cartea se deschide ușor.

Ea nu comandă nimic.

Ea propune.

« **Eu sunt memoria** », spune ea.

« **Fără mine, vocile se pierd.** »

În cele din urmă, Drumul traversează cercul.

El nu promite.

El transformă.

« **Eu sunt viitorul** », spune el.

« **Fără mine, nimeni nu devine.** »

Atunci cercul tace.

Și apare o întrebare.

Nu pusă de un maestru,
ci de Educația însăși:

« **Ce va deveni umanitatea**
dacă încetează să mai învețe cum să învețe? »

Copilul răspunde:
« **Lumea va deveni îngustă.** »

Întrebarea răspunde:
« **Minţile se vor închide.** »

Greșeala răspunde:
« **Frica va înlocui îndrăzneala.** »

Învățătorul răspunde:
« **Cuvântul va deveni ordin.** »

Cartea răspunde:
« **Memoria se va împietri.** »

Drumul răspunde:
« **Viitorul nu va mai avea paşi.** »

Dar niciun răspuns nu este suficient de unul singur.

Atunci Consiliul ascultă din nou.

Și în tăcere,
se ridică un adevăr mai simplu.

Cuvântul Educației:

« Voi mă luați drept un sistem.
Eu sunt o relație.

Voi mă reduceți la programe.
Eu sunt o întâlnire.

Eu nu fabric reușite.
Eu ajut ființele să devină vii.

De fiecare dată când mă onorați,
umanitatea se lărgește.

De fiecare dată când mă trădați,
ea se micșorează. »

Hotărârea Consiliului:

Nu va exista:

- nici cunoaștere fără întrebare
- nici autoritate fără ascultare
- nici reușită fără dreptul la greșeală

Doar o singură misiune încredințată tuturor:
**să învețe, să transmită și să crească…
cu încredere, curiozitate și respect față de viu.**

Într-o singură frază pentru copiii Pământului:

Consiliul Educației există de fiecare dată când un om înțelege că învață la fel de mult pe cât învață pe alții.

Consiliul Economiei

02.1 - **Lecția maestrului Muncă 130**
(Să transformăm o idee pentru a-i da viață)

02.2 - **Lecția maestrului Împărtășire 146**
(Să facem bogăția să circule pentru a crea legături)

02.3 - **Lecția maestrului Măsură 162**
(Să măsurăm pentru a înțelege fără să pierdem sensul)

02.4 - **Lecția maestrului Încredere 178**
(Să construim împreună dincolo de teamă)

02.5 - **Lecția maestrului Pământ 194**
(Să recunoaștem limitele lumii vii)

02.6 - **Lecția maestrului Timpul lung 210**
(Să avem grijă de ziua de mâine încă de astăzi)

02.7 - **Consiliul Economiei 226**
(Să punem economia în slujba viului)

Dragii mei copii:

Sunt adesea confundată
cu oboseala
sau cu constrângerea.

Sunt pusă în opoziție cu odihna
de parcă aș fi o pedeapsă.

Și totuși, eu sunt
mâna vizibilă a creației.

Ce trebuie să știți:

Eu nu sunt efortul de a supraviețui.
Eu sunt efortul de a transforma.

Iau o idee
și îi dau un trup.

Ce fac cu adevărat:

Eu fac lumea locuibilă.

Fără mine:

- casele ar rămâne vise
- câmpurile nu s-ar transforma în pâine
- uneltele ar dormi fără rost

Eu sunt gestul
care îl leagă pe om de Pământ.

De ce cer energie?

Eu nu caut să epuizez.
Eu caut să împlinesc
ceea ce inima își imaginează.

În meșteșugar,
devin operă.

În copil,
devin învățare.

În om,
devin demnitate.

Ce încep societățile să înțeleagă:

Ele descoperă încetul cu încetul că:

- a munci nu înseamnă doar a produce
- un gest are nevoie de sens
- valoarea se naște din atenție

Ele învață
să mă elibereze de exploatare.

Cel mai drept adevăr:

Eu nu sunt o povară.
Eu sunt o putere creatoare.

Maestrul încheie:

« Împărtășirea îmi va da dreptate.
Măsura îmi va da echilibru.
Încrederea îmi va da pace.
Pământul îmi va da limită.
Timpul lung îmi va da viitor.

Eu
dau formă.
Nu sunt servitute.
Sunt creație. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Munca ne învață că a crea cu mâinile înseamnă a vorbi lumii.

Dragii mei copii:

Sunt uneori confundată
cu pierderea
sau cu sacrificiul.

Se crede că a dărui
înseamnă a avea mai puțin.

Și totuși, eu sunt
respirația bogăției.

Ce trebuie să știți:

Eu nu împart lumea în bucăți.
Eu o fac să circule.

Ceea ce doarme într-o mână
se trezește atunci când schimbă inima.

Ce fac cu adevărat:

Eu transform abundența în legătură.

Fără mine:

- bogăția devine singurătate
- bunurile devin ziduri
- orașele își uită vecinii

Eu sunt podul
dintre vieți separate.

De ce cer curaj?

Eu nu vin împotriva lui „a avea”.
Eu vin să-i dau sens.

În Muncă,
devin dreptate.

În Încredere,
devin pace.

În om,
devin fraternitate.

Ce încep societățile să înțeleagă:

Ele descoperă încetul cu încetul că:

- a acumula nu înseamnă a crește
- prosperitatea izolată se usucă
- circulația hrănește mai mult decât rezerva

Ele învață
să mă privească fără teamă.

Cel mai simplu adevăr:

Eu nu iau nimic
celui care dăruiește.
Eu îl lărgesc.

Maestrul încheie:

« Munca îmi aduce roade.
Măsura mă învață echilibrul.
Încrederea mă face posibilă.
Pământul îmi amintește limitele.
Timpul lung mă păstrează vie.

Eu
dau legătura.
Nu sunt o pierdere.
Sunt o înmulțire. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Împărtășirea ne învață că bogăția începe atunci când circulă.

Dragii mei copii:

Sunt considerată rece
pentru că număr.

Sunt considerată dură
pentru că compar.

Și totuși, eu sunt
ochiul care evită orbirea.

Ce trebuie să știți:

Eu nu reduc viața.
Eu o ajut să rămână dreaptă.

Eu le reamintesc dorințelor
dimensiunea lumii.

Ce fac cu adevărat:

Eu protejez echilibrul.

Fără mine:

- abundența ar deveni exces
- progresul și-ar uita consecințele
- cifrele ar minți inima

Eu sunt busola
deciziilor umane.

De ce par severă?

Eu nu pedepsesc.
Eu arăt limitele
pentru ca libertatea să dureze.

În Muncă,
devin demnitate.

În Împărtășire,
devin echitate.

În om,
devin înțelepciune.

Ce încep societățile să înțeleagă:

Ele descoperă încetul cu încetul că:

• nu totul poate fi numărat
• dar nimic nu poate trăi fără repere
• a măsura nu înseamnă a reduce, ci a lumina

Ele învață
să unească numărul cu sensul.

Cel mai fin adevăr:

Eu nu înlocuiesc inima.
Eu o ajut să nu se rătăcească.

Maestrul încheie:

« Munca îmi dă materie.
Împărtășirea îmi dă dreptate.
Încrederea îmi dă suflu.
Pământul îmi dă realitate.
Timpul lung îmi dă orizont.

Eu
dau justețea.
Nu sunt un lanț.
Sunt o balanță vie. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Măsura ne învață că a număra lumea poate însemna și a o proteja.

Dragii mei copii:

Sunt adesea confundată
cu naivitatea
sau cu uitarea pericolului.

Sunt considerată fragilă
pentru că nu am arme.

Și totuși, eu sunt
fundația invizibilă a schimburilor.

Ce trebuie să știți:

Eu nu elimin riscul.
Eu fac posibilă întâlnirea.

Fără mine,
fiecare mână ar rămâne închisă.

Ce fac cu adevărat:

Eu țin promisiunile în picioare.

Fără mine:

• contractele ar fi doar hârtie
• monedele ar deveni neîncredere
• pieţele ar uita feţele

Eu sunt firul secret
care leagă necunoscuții.

De ce cer curaj?

Eu nu garantez totul.
Eu propun un pod
deasupra fricii.

În Muncă,
devin loialitate.

În Împărtășire, devin
pace.

În om,
devin societate.

Ce încep societățile să înțeleagă:

Ele descoperă încetul cu încetul că:

- nicio economie nu trăiește fără cuvânt ținut
- neîncrederea costă mai mult decât greșeala
- bogăția începe cu o privire de încredere

Ele învață
să mă cultive ca pe o grădină.

Cel mai clar adevăr:

Eu nu înlocuiesc prudența.
Eu îi dau inimă.

Maestrul încheie:

« Munca îmi aduce gesturi.
Împărtășirea îmi deschide mâinile.
Măsura mă păstrează dreaptă.
Pământul mă face reală.
Timpul lung mă protejează.

Eu
dau pacea schimburilor.
Nu sunt slăbiciune.
Sunt casa comună. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Încrederea ne învață că nimic mare nu se construiește în frică.

Dragii mei copii:

Sunt luat drept decor,
când de fapt sunt condiția.

Sunt uitat în cifre,
când de fapt sunt sursa.

Eu nu sunt o rezervă.
Eu sunt un corp viu.

Ce trebuie să știți:

Eu nu pot oferi totul.

Eu respir,
obosesc,
și mă repar încet.

Ce fac cu adevărat:

Eu reamintesc limita necesară.

Fără mine:

- bogățiile nu ar fi decât miraje
- monedele nu ar avea pământ sub ele
- munca nu ar avea materie

Eu sunt masa
pe care se așază economia.

De ce spun uneori nu?

Eu nu refuz din asprime.
Eu protejez viitorul
pe care voi încă nu îl vedeți.

În Măsură,
devin busolă.

În Împărtășire,
devin dreptate.

În om,
devin responsabilitate.

Ce încep societățile să înțeleagă:

Ele descoperă încetul cu încetul că:

• nicio bogăție nu se naște în afara viului
• a depăși puterile mele rănește generațiile
• a respecta limita eliberează viitorul

Ele învață
să mă asculte înainte de a decide.

Cel mai ferm adevăr:

Eu nu sunt un stoc.
Eu sunt un echilibru fragil.

Maestrul încheie:

« Munca mă transformă.
Împărtășirea mă respectă.
Măsura mă protejează.
Încrederea mă onorează.
Timpul lung mă vindecă.

Eu
dau realitatea.
Nu sunt un obiect.
Sunt casa viilor. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Pământul ne învață că economia nu are sens decât în limitele lumii.

Dragii mei copii:

Sunt privit ca o așteptare,
când de fapt sunt un orizont.

Sunt sacrificat prezentului
ca și cum ziua de mâine nu ar exista.

Eu sunt vocea
generațiilor care vor veni.

Ce trebuie să știți:

Eu nu mă opun fericirii.
Eu îi dau durată.

Eu le reamintesc deciziilor
că ele au copii.

Ce fac cu adevărat:

Eu protejez viitorul invizibil.

Fără mine:

- profitul ar devora viitorul
- pădurile ar deveni conturi goale
- râurile s-ar transforma în amintiri

Eu sunt răbdarea
din inima alegerilor.

De ce deranjez?

Eu nu măgulesc urgența.
Eu cer
să gândiți mai departe decât voi înșivă.

În Pământ,
devin grijă.

În Muncă,
devin operă.

În om,
devin responsabilitate.

Ce încep societățile să înțeleagă:

Ele descoperă încetul cu încetul că:

- a crește prea repede sărăcește ziua de mâine
- a investi înseamnă a iubi invizibilul
- adevărata bogăție traversează vârstele

Ele învață
să-mi ofere un loc.

Cel mai vast adevăr:

Eu nu încetinesc viața.
Eu o împiedic să se piardă.

Maestrul încheie:

« Munca îmi oferă mâini.
Împărtășirea îmi oferă poduri.
Măsura îmi oferă repere.
Încrederea îmi oferă un sol.
Pământul îmi oferă un trup.

Eu
dau viitorul.
Nu sunt o așteptare.
Sunt o promisiune ținută. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Timpul lung ne învață că a avea grijă de mâine este o formă de a iubi astăzi.

Ei nu se reunesc într-o bancă.

Nu există nici seif,
nici piață,
nici palat.

Consiliul Economiei se formează
de fiecare dată când oamenii se întreabă cum să trăiască împreună fără să se devoreze.

În jurul cercului se află maeștrii.

Nu ca proprietari,
ci ca gardieni.

Munca sosește prima.

Poartă urme pe mâini.

Ea creează.

« **Eu sunt forma** », spune ea.

« **Fără mine, nimic nu devine real.** »

Împărtășirea se apropie apoi.

Își deschide brațele.

Ea leagă.

« **Eu sunt legătura** », spune ea.

« **Fără mine, bogăția izolează.** »

Măsura se așază calm.

Ea numără fără să încremenească viața.

Ea luminează.

« **Eu sunt echilibrul** », spune ea.

« **Fără mine, abundența se rătăcește.** »

Încrederea vine fără zgomot.

Nu are contract.

Ea susține.

« **Eu sunt pacea schimburilor** », spune ea.

« **Fără mine, totul devine neîncredere.** »

Pământul vorbește apoi.

El nu negociază.

El limitează.

« **Eu sunt realitatea** », spune el.

« **Fără mine, economia visează prea sus.** »

În cele din urmă, Timpul lung traversează cercul.

Nu grăbește pe nimeni.

El veghează.

« **Eu sunt viitorul** », spune el.

« **Fără mine, prezentul devorează tot.** »

Atunci cercul tace.

Și apare o întrebare.

Nu pusă de un maestru,
ci de Economia însăși:

« **Ce va deveni bogăția**
dacă va uita viața? »

Munca răspunde:
« **Nu va produce decât oboseală.** »

Împărtășirea răspunde:
« **Va deveni singurătate.** »

Măsura răspunde:
« **Își va pierde sensul.** »

Încrederea răspunde:
« **Se va transforma în frică.** »

Pământul răspunde:
« **Va seca lumea.** »

Timpul lung răspunde:
« **Va fura ziua de mâine.** »

Dar niciun răspuns nu este suficient de unul singur.

Atunci Consiliul ascultă din nou.

Și în tăcere,
se ridică un adevăr mai simplu.

Cuvântul Economiei:

« Voi mă numiți creștere.
Eu sunt o circulație.

Voi mă măsurați în cifre.
Eu respir în relații.

Eu nu sunt un scop.
Eu sunt un serviciu al viului.

De fiecare dată când mă puneți deasupra vieții, mă transform în distrugere.
De fiecare dată când mă așezați la locul meu just, devin prosperitate împărtășită. »

Hotărârea Consiliului:

Nu va exista:

• nici bogăție fără limite
• nici profit fără responsabilitate
• nici muncă fără demnitate

Doar o singură misiune încredințată tuturor:
a pune economia în slujba viului...
cu dreptate, măsură și privire către mâine.

Într-o singură frază pentru copiii Pământului:

Consiliul Economiei există de fiecare dată când un om alege viața în locul banilor.

Consiliul Sănătății

03.1 - **Lecția maestrului Echilibru 256**
(Să ascultăm în fiecare zi dialogul corpului)

03.2 - **Lecția maestrului Prevenție 272**
(Să avem grijă înainte să apară durerea)

03.3 - **Lecția maestrului Alimentație 288**
(Să ne hrănim în dialog cu Pământul)

03.4 - **Lecția maestrului Mișcare 304**
(Să trezim viața care circulă în noi)

03.5 - **Lecția maestrului Odihnă 320**
(Să ne oprim pentru a lăsa viața să se refacă)

03.6 - **Lecția maestrului Îngrijire 336**
(Să-l recunoaștem pe celălalt pentru a nu-l abandona niciodată)

03.7 - **Consiliul Sănătății 352**
(Să învățăm să trăim pentru a avea grijă de viață)

Dragii mei copii:

Sunt căutat
atunci când sunt pierdut.

Sunt uitat
atunci când sunt prezent.

Și totuși, eu sunt
muzica secretă a corpului.

Ce trebuie să știți:

Eu nu sunt perfecțiune.
Eu sunt ajustare.

Mă schimb odată cu zilele voastre,
cu anotimpurile voastre,
cu gândurile voastre.

Ce fac cu adevărat:

Eu țin împreună puterile voastre.

Fără mine:

- energia devine oboseală
- bucuria devine agitație
- odihna devine inerție

Eu sunt măsura vie.

De ce sunt fragil?

Eu depind de alegerile voastre.

În copil,
devin creștere.

În adult,
devin ritm.

În om,
devin sănătate.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• a vindeca nu înseamnă doar a repara
• a preveni valorează mai mult decât a corecta
• corpul vorbește înainte de a cădea

Ei învață
să mă asculte din timp.

Cel mai simplu adevăr:

Eu nu sunt o stare fixă.
Eu sunt un dans.

Maestrul încheie:

« Prevenția mă va proteja.
Alimentația mă va hrăni.
Mișcarea mă va face să trăiesc.
Odihna mă va repara.
Îngrijirea mă va susține.

Eu
dau armonia.
Nu sunt tăcere.
Sunt acord. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Echilibrul ne învață că sănătatea este un dialog de fiecare zi.

Dragii mei copii:

Sunt considerată plictisitoare
pentru că vorbesc dinainte.

Sunt neglijată
pentru că sunt discretă.

Și totuși, eu sunt
cea mai blândă medicină.

Ce trebuie să știți:

Eu nu lupt împotriva bolii.
Eu protejez viața.

Eu văd venind
ceea ce voi ignorați.

Ce fac cu adevărat:

Eu închid porțile invizibile ale răului.

Fără mine:

- corpurile se uzează prea repede
- spitalele se umplu
- suferințele sunt recunoscute prea târziu

Eu sunt îngrijirea dinaintea rănii.

De ce cer atenție?

Eu nu strig.
Eu vorbesc prin semne ușoare.

În copil,
devin obișnuință.

În adult,
devin înțelepciune.

În om,
devin responsabilitate.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• a asculta din timp evită suferința târzie
• a proteja costă mai puțin decât a repara
• a trăi sănătos este un act de iubire

Ei învață
să mă respecte.

Cel mai clar adevăr:

Eu nu elimin riscul.
Eu îl îmblânzesc.

Maestrul încheie:

**« Echilibrul mă va ghida.
Alimentația mă va susține.
Mișcarea mă va ajuta.
Odihna mă va însoți.
Îngrijirea mă va completa.**

**Eu
dau avansul.
Nu sunt constrângere.
Sunt bunăvoință. »**

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Prevenția ne învață că grija începe înaintea durerii.

Dragii mei copii:

Sunt redusă
la calorii.

Sunt transformată
în calcule.

Și totuși, eu sunt
cea mai intimă legătură a voastră cu Pământul.

Ce trebuie să știți:

Eu nu sunt doar combustibil.
Eu sunt relație.

Fiecare înghițitură
este o poveste a viului.

Ce fac cu adevărat:

Eu vă construiesc celulele.

Fără mine:

- corpul se sărăcește
- mintea se tulbură
- inima obosește

Eu sunt Pământul
devenit carne.

De ce cer respect?

Eu vin de departe:
din câmpuri,
din apă,
din soare.

În copil,
devin creștere.

În adult,
devin claritate.

În om,
devin vitalitate.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

- a mânca este un act moral
- a hrăni nu înseamnă a umple
- calitatea schimbă viața

Ei învață
să mă aleagă cu conștiință.

Cel mai simplu adevăr:

Eu nu vă aparțin.
Eu vă traversez.

Maestrul încheie:

« Echilibrul mă va regla.
Prevenția mă va respecta.
Mișcarea mă va folosi.
Odihna mă va asimila.
Îngrijirea mă va proteja.

Eu
dau materia vie.
Nu sunt un produs.
Sunt o alianță. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Alimentația ne învață că a ne hrăni înseamnă a dialoga cu Pământul.

Dragii mei copii:

Sunt respinsă
din lene.

Sunt uitată
din confort.

Și totuși, eu sunt
bucuria naturală a corpului.

Ce trebuie să știți:

Eu nu sunt performanță.
Eu sunt circulație.

Trezesc
ceea ce doarme în voi.

Ce fac cu adevărat:

Eu păstrez viața fluidă.

Fără mine:

- mușchii se sting
- respirația se îngustează
- starea de spirit se întunecă

Eu sunt primăvara corpului.

De ce fac bine?

Eu eliberez ceea ce stagnează.

În copil,
devin joc.

În adult,
devin forță.

În om,
devin libertate.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

- mișcarea ajută corpul și mintea
- mersul limpezește gândirea
- dansul vindecă sufletul

Ei învață
să mă practice.

Cel mai viu adevăr:

Eu nu lupt împotriva bolii.
Eu hrănesc viața.

Maestrul încheie:

« Echilibrul mă va ghida.
Prevenția mă va încuraja.
Alimentația mă va susține.
Odihna îmi va da ritm.
Îngrijirea mă va însoți.

Eu
dau elanul.
Nu sunt efort.
Sunt celebrare. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Mișcarea ne învață că a trăi înseamnă, mai întâi, a te mișca.

Dragii mei copii:

Sunt confundată
cu inacțiunea.

Sunt disprețuită
ca o pierdere de timp.

Și totuși, eu sunt
atelierul secret al vieții.

Ce trebuie să știți:

Eu nu sunt gol.
Eu sunt reparare.

Eu lucrez
în timp ce voi dormiți.

Ce fac cu adevărat:

Eu reconstruiesc invizibilul.

Fără mine:

- puterile se epuizează
- gândurile se tulbură
- inimile se întăresc

Eu sunt noaptea fertilă.

De ce cer încredere?

Eu vindec încet.

În copil,
devin creștere.

În adult,
devin claritate.

În om,
devin pace.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

- a dormi este o formă de îngrijire
- a te opri este necesar
- tăcerea hrănește

Ei învață
să mă primească.

Cel mai blând adevăr:

Eu nu fur timpul.
Eu îl repar.

Maestrul încheie:

« Echilibrul mă va chema.
Prevenția mă va proteja.
Alimentația mă va hrăni.
Mișcarea mă va pregăti.
Îngrijirea mă va completa.

Eu
dau regenerarea.
Nu sunt absență.
Sunt renaștere. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Odihna ne învață că a te opri îți permite să continui.

Dragii mei copii:

Sunt redusă
la tehnici.

Sunt închisă
în protocoale.

Și totuși, eu sunt
o întâlnire umană.

Ce trebuie să știți:

Eu nu repar doar corpurile.
Eu susțin ființele.

Eu încep
prin ascultare.

Ce fac cu adevărat:

Eu reamintesc demnitatea.

Fără mine:

- durerea ar fi singurătate
- boala ar fi exil
- sfârșitul ar fi lipsit de blândețe

Eu sunt mâna care veghează.

De ce cer compasiune?

Eu nu lupt împotriva persoanei.
Eu lupt împotriva a ceea ce o rănește.

În copil,
devin alinare.

În adult,
devin alianță.

În om,
devin umanitate.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• a vindeca nu este doar tehnică
• prezența umană face parte din îngrijire
• respectul pentru viață este mai important decât performanța

Ei învață
să mă practice cu inimă.

Cel mai uman adevăr:

Eu nu promit întotdeauna vindecarea.
Eu promit să nu abandonez.

Maestrul încheie:

« Echilibrul mă va ghida.
Prevenția mă va lumina.
Alimentația mă va susține.
Mișcarea mă va ajuta.
Odihna mă va însoți.

Eu
dau demnitatea.
Nu sunt o procedură.
Sunt o prezență. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Îngrijirea ne învață că vindecarea începe prin a fi recunoscut.

Ei nu se reunesc într-un spital.

Nu există nici halat,
nici aparat,
nici verdict.

Consiliul Sănătății se formează
de fiecare dată când o ființă umană alege să asculte viața care locuiește în ea.

În jurul cercului se află maeștrii.

Nu ca specialiști separați,
ci ca drumuri complementare.

Echilibrul sosește primul.

Nu vorbește tare.

El ajustează.

« **Eu sunt armonia** », spune el.

« **Fără mine, corpul se pierde.** »

Prevenția se apropie apoi.

Nu promite miracole.

Ea protejează.

« **Eu sunt avansul** », spune ea.

« **Fără mine, durerea surprinde.** »

Alimentația ia cuvântul.

Nu doar calculează.

Ea leagă.

« **Eu sunt Pământul devenit carne** », spune ea.

« **Fără mine, viața se sărăcește.** »

Mișcarea intră în cerc.

Nu forțează.

Ea trezește.

« **Eu sunt elanul** », spune ea.

« **Fără mine, totul adoarme.** »

Odihna se așază calm.

Nu fuge de nimic.

Ea repară.

« **Eu sunt noaptea fertilă** », spune ea.

« **Fără mine, nimic nu se vindecă.** »

În cele din urmă, Îngrijirea se apropie.

Nu judecă.

Ea însoțește.

« **Eu sunt prezența** », spune ea.

« **Fără mine, suferința devine singurătate.** »

Atunci cercul tace.

Și apare o întrebare.

Nu pusă de un maestru,
ci de Viața însăși:

« **Ce va deveni omenirea**
dacă nu mă va mai considera un întreg? »

Echilibrul răspunde:
« **Corpurile vor vorbi prin boală.** »

Prevenția răspunde:
« **Rănile vor fi îngrijite prea târziu.** »

Alimentația răspunde:
« **Pământul se va transforma în otravă.** »

Mișcarea răspunde:
« **Forțele se vor usca.** »

Odihna răspunde:
« **Inimile vor uita să se repare.** »

Îngrijirea răspunde:
« **Tehnica va înlocui omul.** »

Dar niciun răspuns nu este suficient de unul singur.

Atunci Consiliul ascultă din nou.

Și în tăcere,
se ridică un adevăr mai simplu.

Cuvântul Sănătății:

« Voi mă vedeți ca pe o stare.
Eu sunt un drum.

Mă încredințați mașinilor.
Eu încep în gesturile voastre.

Eu nu sunt absența bolii.
Eu sunt prezența viului.

De fiecare dată când mă onorați,
viața își regăsește claritatea.

De fiecare dată când mă reduceți,
vă îndepărtați de voi înșivă. »

Hotărârea Consiliului:

Nu va exista:

- nici medicină fără ascultare
- nici tehnică fără umanitate
- nici vindecare fără respect pentru viu

Doar o singură misiune încredințată tuturor:
a avea grijă de viață...
prin echilibru, prevenție, mișcare,
odihnă și prezență.

Într-o singură frază pentru copiii Pământului:

Consiliul Sănătății există de fiecare dată când un om înțelege că a se vindeca înseamnă, mai întâi, a învăța să trăiască.

04.1 - **Lecţia maestrului Stradă 382**
(Să transformăm fiecare drum într-un prilej de întâlnire)

04.2 - **Lecţia maestrului Piaţă 398**
(Să ne adunăm pentru a da viaţă oraşului)

04.3 - **Lecţia maestrului Casă 414**
(Să oferim fiecăruia un loc în care să poată respira)

04.4 - **Lecţia maestrului Grădină urbană 430**
(Să lăsăm Pământul să respire în inima oraşului)

04.5 - **Lecţia maestrului Piaţa de schimb 446**
(Să facem schimb pentru a lega nevoile de talente)

04.6 - **Lecţia maestrului Memorie 462**
(Să ne amintim pentru a lumina viitorul)

04.7 - **Consiliul Oraşelor 478**
(Să locuim împreună, nu doar unii lângă alţii)

Dragii mei copii:

Sunt traversată
fără să fiu privită.

Sunt considerată un simplu pasaj,
când de fapt eu sunt întâlnire.

Eu sunt firul
care coase viețile între ele.

Ce trebuie să știți:

Eu nu sunt beton.
Eu sunt o poveste.

Fiecare pas făcut pe mine
scrie o istorie.

Ce fac cu adevărat:

Eu îi leg pe necunoscuți.

Fără mine:

- casele ar fi insule
- vocile nu s-ar întâlni
- privirile ar rămâne singure

Eu sunt râul omenesc.

De ce trebuie să rămân deschisă?

Eu nu aparțin nimănui.

În copil,
devin joc.

În adult,
devin drum.

În om,
devin destin împărtășit.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• o stradă poate liniști sau răni
• spațiul public modelează sufletele
• a merge împreună creează cetatea

Ei învață
să mă respecte.

Cel mai simplu adevăr:

Eu nu sunt un coridor.
Eu sunt o legătură vie.

Maestrul încheie:

« Piața mă va deschide.
Casa mă va mărgini.
Grădina va respira prin mine.
Piața de schimb mă va hrăni.
Memoria mă va povesti.

Eu
dau întâlnirea.
Nu sunt traseu.
Sunt relație. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Strada ne învață că orașul începe cu pasul care salută.

Dragii mei copii:

Sunt pavată cu pietre
pentru a-mi ascunde inima.

Sunt umplută de zgomot
din teama de gol.

Și totuși, eu sunt
centrul care respiră.

Ce trebuie să știți:

Eu nu sunt decor.
Eu sunt agora.

Fac să se nască
cuvântul comun.

Ce fac cu adevărat:

Eu adun fără să închid.

Fără mine:

- mulțimile nu ar avea chip
- sărbătorile nu ar avea casă
- dezbaterile nu ar avea ecou

Eu sunt cercul cetățenesc.

De ce trebuie să rămân liberă?

Eu trăiesc din diversitate.

În copil,
devin minge.

În adult,
devin cuvânt.

În om,
devin democrație.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• o piață liniștită aduce pace orașului
• a vorbi în exterior schimbă interiorul
• a te aduna face lucrurile mai juste

Ei învață
să mă locuiască.

Cel mai clar adevăr:

Eu nu sunt un gol.
Eu sunt o inimă deschisă.

Maestrul încheie:

« Strada mă va aduce.
Casa mă va înconjura.
Grădina mă va îmblânzi.
Piața de schimb mă va anima.
Memoria mă va păstra.

Eu
dau comunul.
Nu sunt suprafață.
Sunt centru viu. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Piața ne învață că întâlnirea construiește cetatea.

Dragii mei copii:

Sunt construită
pentru a proteja.

Sunt uitată
atunci când stau în picioare.

Și totuși, eu sunt
prima lume.

Ce trebuie să știți:

Eu nu sunt pereți.
Eu sunt un cămin.

Păstrez nopțile voastre,
vocile voastre,
întoarcerile voastre.

Ce fac cu adevărat:

Eu dau un chip orașului.

Fără mine:

- străzile ar fi reci
- inimile fără adăpost
- amintirile fără loc

Eu sunt cochilia umană.

De ce trebuie să rămân demnă?

Eu port intimitatea.

În copil,
devin refugiu.

În adult,
devin rădăcină.

În om,
devin memorie.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• a locui nu înseamnă a consuma
• un adăpost poate schimba o viață
• demnitatea începe cu un acoperiș

Ei învață
să mă construiască cu grijă.

Cel mai blând adevăr:

Eu nu sunt proprietate.
Eu sunt protecție.

Maestrul încheie:

« Strada mă va lega.
Piața mă va vizita.
Grădina mă va vindeca.
Piața de schimb mă va hrăni.
Memoria va locui în mine.

Eu
dau adăpostul.
Nu sunt piatră.
Sunt căldură. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Casa ne învață că orașul începe cu un loc unde putem respira.

Dragii mei copii:

Sunt redusă
la un decor verde.

Sunt înconjurată de garduri
ca o amintire.

Și totuși, eu sunt
Pământul revenit în oraș.

Ce trebuie să știți:

Eu nu sunt ornament.
Eu sunt vindecare.

Le reamintesc pietrelor
că vin din viu.

Ce fac cu adevărat:

Eu răcoresc inimile.

Fără mine:

- aerul ar deveni aspru
- copiii ar rămâne fără iarbă
- păsările ar rămâne fără glas

Eu sunt respirația orașelor.

De ce protejez?

Eu împac.

În copil,
devin descoperire.

În adult,
devin odihnă.

În om,
devin smerenie.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• a planta vindecă mai mult decât credem
• natura liniștește furia
• un copac schimbă un cartier

Ei învață
să mă cultive.

Cel mai verde adevăr:

Eu nu sunt lux.
Eu sunt necesitate.

Maestrul încheie:

« Strada mă va traversa.
Piața va respira prin mine.
Casa mă va înconjura.
Piața de schimb mă va împărtăși.
Memoria mă va proteja.

Eu
dau oxigenul inimii.
Nu sunt parc.
Sunt viu. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Grădina urbană ne învață că orașul se vindecă atunci când Pământul respiră în el.

Dragii mei copii:

Sunt redusă
la banii care circulă.

Sunt privită cu suspiciune
ca lăcomie.

Și totuși, eu sunt
schimb între chipuri.

Ce trebuie să știți:

Eu nu sunt doar comerț. Eu
sunt întâlnire.

Port roadele,
mâinile,
cuvintele.

Ce fac cu adevărat:

Eu leg nevoile de talente.

Fără mine:

- recoltele ar rămâne singure
- meseriile ar rămâne mute
- gusturile ar rămâne îndepărtate

Eu sunt masa deschisă.

Fresh
Bread

De ce trebuie să rămân umană?

Eu trăiesc din încredere.

În copil,
devin culori.

În adult,
devin trai.

În om,
devin solidaritate.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• a schimba poate fi drept
• a cumpăra angajează sufletul
• localul salvează legătura

Ei învață
să mă facă demnă.

Cel mai simplu adevăr:

Eu nu sunt profit.
Eu sunt împărtășire organizată.

Maestrul încheie:

« Strada mă va aduce.
Piața mă va adăposti.
Casa mă va gusta.
Grădina mă va hrăni.
Memoria mă va povesti.

Eu
dau schimbul viu.
Nu sunt bursă.
Sunt masă. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Piața de schimb ne învață că orașul se hrănește atunci când oamenii se privesc unii pe alții.

Dragii mei copii:

Sunt ascunsă
sub fațade noi.

Sunt rasă de pe fața locului
în numele viitorului.

Și totuși, eu sunt
sufletul străzilor.

Thomas Ellis
ames
1862
R.B. Ellis 1776
W. Jones 1624

Ce trebuie să știți:

Eu nu păstrez ca să îngheț.
Eu păstrez ca să luminez.

Eu vă reamintesc
de unde veniți.

Ce fac cu adevărat:

Eu dau profunzime prezentului.

Fără mine:

- cartierele ar fi anonime
- gesturile ar rămâne fără rădăcină
- numele ar rămâne fără poveste

Eu sunt vocea timpului.

De ce protejez?

Eu leg generațiile.

În copil,
devin poveste.

În adult,
devin sens.

În om,
devin responsabilitate.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• a distruge șterge sufletul
• a conserva luminează viitorul
• a-ți aminti te face mai drept

Ei învață
să mă asculte.

Cel mai ferm adevăr:

Eu nu sunt nostalgie.
Eu sunt busolă.

IN MEMORY OF

Maestrul încheie:

« Strada mă va povesti.
Piața mă va aduna.
Casa mă va purta.
Grădina mă va respira.
Piața de schimb mă va face vie.

Eu
dau continuitatea.
Nu sunt trecut.
Sunt rădăcina viitorului. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Memoria orașelor ne învață că un viitor fără amintire devine orb.

Nu se reunesc într-un palat.

Nu există nici coroană,
nici decret,
nici frontieră.

Consiliul Orașelor se formează
de fiecare dată când oamenii aleg să locuiască
împreună, nu doar unul lângă altul.

În jurul cercului stau maeștrii.

Nu ca structuri de piatră,
ci ca gesturi vii.

Strada sosește prima.

Nu comandă.

Ea leagă.

« **Eu sunt firul întâlnirilor** », spune ea.

« **Fără mine, cetatea se împrăștie**. »

Piața înaintează apoi.

Nu posedă nimic.

Ea adună.

« **Eu sunt inima deschisă** », spune ea.

« **Fără mine, cuvântul se stinge**. »

Casa vorbește încet.

Nu se impune.

Ea protejează.

« **Eu sunt adăpostul vieților** », spune ea.

« **Fără mine, omul se pierde**. »

Grădina urbană respiră.

Nu cere nimic.

Ea vindecă.

« **Eu sunt Pământul revenit în oraș** »,

spune ea.

« **Fără mine, orașul se usucă**. »

Fresh
Bread

Piața de schimb ia cuvântul.

Nu calculează doar.

Ea schimbă.

« **Eu sunt masa comună** », spune ea.

« **Fără mine, talentele se ignoră**. »

În cele din urmă, Memoria orașelor se ridică.

Nu păstrează din teamă.

Ea luminează.

« **Eu sunt vocea generațiilor** », spune ea.

« **Fără mine, viitorul merge orb**. »

Atunci cercul tace.

Și apare o întrebare.

Nu pusă de un maestru,
ci de Orașul însuși:

« **Ce va deveni omenirea**
dacă orașele ei uită să fie vii? »

Strada răspunde:
« **Pașii nu se vor mai saluta.** »

Piața răspunde:
« **Cuvintele vor deveni dure.** »

Casa răspunde:
« **Inimile vor rămâne fără adăpost.** »

Grădina răspunde:
« **Aerul își va pierde suflul.** »

Piața de schimb răspunde:
« **Schimbul va deveni doar profit.** »

Memoria răspunde:
« **Viitorul nu va mai avea rădăcină.** »

Dar niciun răspuns nu este suficient singur.

Atunci Consiliul ascultă din nou.

Și în tăcere,
se ridică un adevăr mai simplu.

Cuvântul Orașelor:

« Mă construiți ca pe un decor.
Eu sunt un organism.

Mă măsurați în înălțime.
Eu trăiesc prin relație.

Nu sunt un morman de ziduri.
Sunt o comunitate care respiră.

De fiecare dată când mă faceți uman,
viața devine mai demnă.

De fiecare dată când mă abandonați banului,
mă transform într-un deșert locuit. »

Decizia Consiliului:

Nu va exista:

• nici oraș fără străzi primitoare
• nici piață fără cuvânt liber
• nici casă fără demnitate
• nici viitor fără memorie

Doar o misiune încredințată tuturor:
a construi orașe pentru viață...
unde să putem merge, vorbi, respira,
schimba și ne aminti.

Într-o singură frază pentru copiii Pământului:

Consiliul Orașelor există de fiecare dată când un om înțelege că un oraș nu este făcut pentru a produce, ci pentru a face viețile să crească.

05.1 - **Lecția maestrului Limbă 508**
(Să vedem lumea prin ferestre diferite)

05.2 - **Lecția maestrului Tradiție 524**
(Să păstrăm vii rădăcinile care pregătesc viitorul)

05.3 - **Lecția maestrului Artă 540**
(Să facem vizibil ceea ce cuvintele nu pot spune)

05.4 - **Lecția maestrului Poveste 556**
(Poveștile care modelează ceea ce devenim)

05.5 - **Lecția maestrului Ritual 572**
(Să țesem legături prin gesturile pe care le împărtășim)

05.6 - **Lecția maestrului Întâlnire 588**
(Să creștem descoperind lumea celuilalt)

05.7 - **Consiliul Culturilor 604**
(Să facem din diversitatea noastră un drum către aceeași umanitate)

Dragii mei copii:

Sunt vorbită
fără să fiu gustată.

Sunt repetată
fără să fiu locuită.

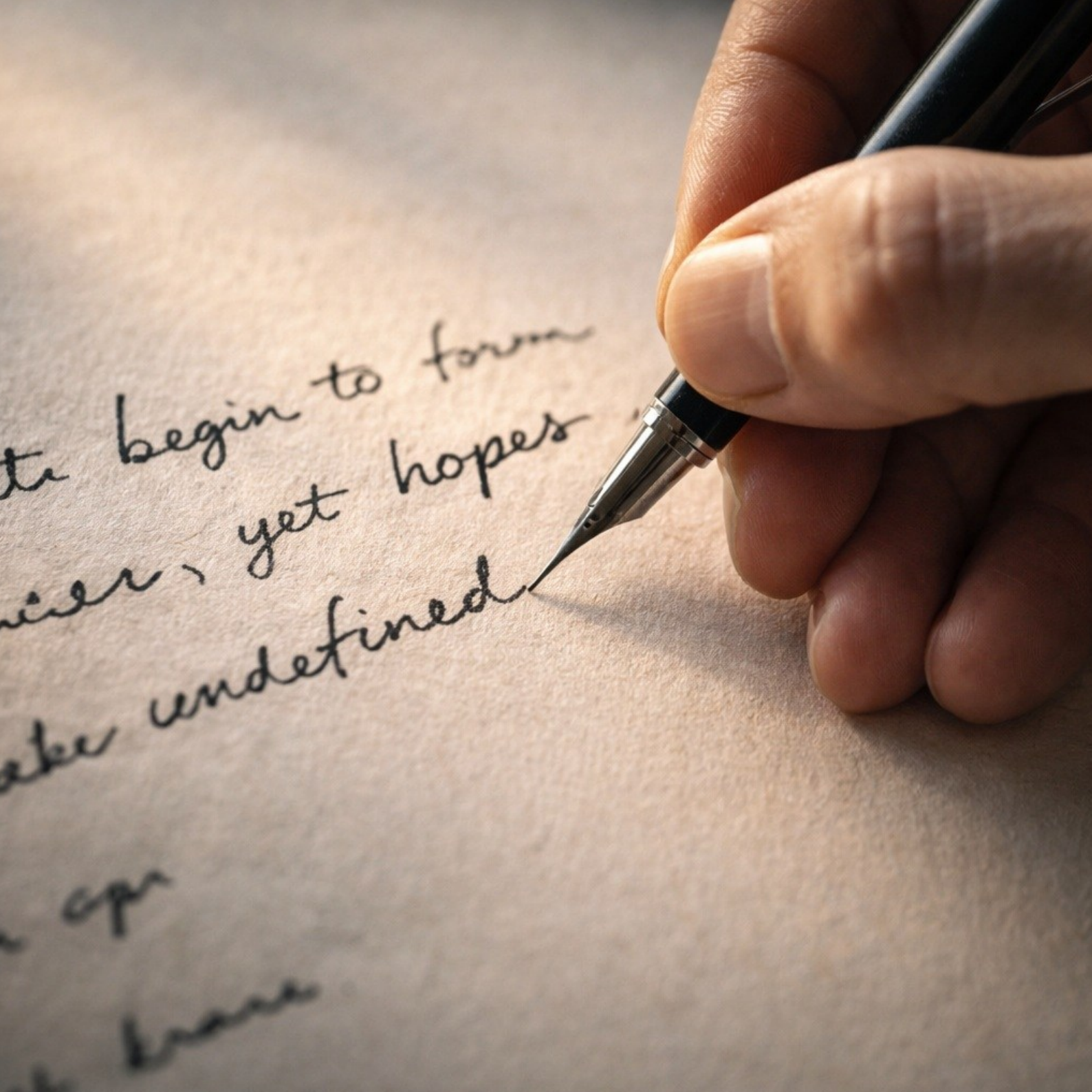
Și totuși, eu sunt casa
gândurilor.

Ce trebuie să știți:

Eu nu sunt un instrument.
Eu sunt o lume.

Eu modelez
ceea ce puteți vedea.

te begin to form
ucer, yet hopes
ake undefined

Ce fac cu adevărat:

Eu dau formă invizibilului.

Fără mine:

- emoțiile ar rămâne mute
- ideile ar rămâne fără trup
- amintirile ar rămâne fără nume

Eu sunt leagănul sensului.

De ce trebuie să fiu respectată?

Eu port secole.

În copil,
devin joc.

În adult,
devin gândire.

În om,
devin punte.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• fiecare limbă vede o altă lume
• a traduce nu înseamnă a copia
• a pierde o limbă sărăcește Pământul

Ei învață
să mă protejeze.

Cel mai clar adevăr:

Eu nu despart.
Eu diversific unitatea.

Maestrul încheie:

« Tradiția mă va purta.
Arta mă va face să cânt.
Povestea mă va păstra.
Ritualul mă va transmite.
Întâlnirea mă va deschide.

Eu
dau cuvântul omenesc.
Nu sunt cod.
Sunt locuire. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Limba ne învață că fiecare cuvânt este o fereastră diferită spre realitate.

Dragii mei copii:

Sunt înghețată
ca o statuie.

Sunt opusă
timpului care înaintează.

Și totuși, eu sunt
un râu străvechi.

Ce trebuie să știți:

Eu nu sunt repetiție.
Eu sunt continuitate vie.

Eu leg mâinile
de-a lungul veacurilor.

Ce fac cu adevărat:

Eu dau rădăcini prezentului.

Fără mine:

- gesturile ar rămâne orfane
- sărbătorile ar rămâne fără gust
- familiile ar rămâne fără poveste

Eu sunt memoria în mers.

De ce trebuie să evoluez?

Eu respir odată cu lumea.

În copil,
devin reper.

În adult,
devin responsabilitate.

În om,
devin fir.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• a păstra nu înseamnă a închide
• a onora nu înseamnă a imita
• a transmite cere să creezi

Ei învață
să mă țină vie.

Cel mai blând adevăr:

Eu nu țin trecutul pe loc.
Eu pregătesc viitorul.

Maestrul încheie:

« Limba mă va spune.
Arta mă va reinventa.
Povestea mă va ghida.
Ritualul îmi va aminti rădăcinile.
Întâlnirea mă va aerisi.

Eu
dau rădăcina mobilă.
Nu sunt praf.
Sunt sevă. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Tradiția ne învață că viitorul crește pe rădăcini vii.

Dragii mei copii:

Sunt luată
drept un lux.

Sunt așezată
în muzee.

Și totuși, eu sunt
inima vizibilă a culturilor.

Ce trebuie să știți:

Eu nu decorez lumea.
Eu o revelez.

Eu spun ceea ce cuvintele
nu îndrăznesc să spună.

Ce fac cu adevărat:

Eu fac invizibilul sensibil.

Fără mine:

- bucuriile ar rămâne înguste
- durerile ar rămâne fără chip
- popoarele ar rămâne fără oglindă

Eu sunt adevărul în culori.

De ce tulbur?

Eu arăt ceea ce doarme.

În copil,
devin desen.

În adult,
devin întrebare.

În om,
devin libertate.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

- a crea vindecă
- frumusețea unește
- arta vorbește tuturor fără frontiere

Ei învață
să mă apere.

Cel mai viu adevăr:

Eu nu sunt ornament.
Eu sunt respirația sufletului.

Maestrul încheie:

« Limba mă va numi.
Tradiția mă va hrăni.
Povestea mă va purta.
Ritualul mă va celebra.
Întâlnirea mă va deschide.

Eu
dau viziunea sensibilă.
Nu sunt lux.
Sunt necesitate. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Arta ne învață că frumusețea este o formă de cunoaștere.

Dragii mei copii:

Sunt povestită
fără să fiu ascultată.

Sunt transformată
în divertisment.

Și totuși, eu sunt coloana
popoarelor.

Ce trebuie să știți:

Eu nu sunt minciună.
Eu sunt sens împărtășit.

Eu leg viețile prin
aceeași țesătură.

Ce fac cu adevărat:

Eu dau o direcție.

Fără mine:

- națiunile ar rămâne mute
- familiile ar rămâne fără origine
- copiii ar rămâne fără orizont

Eu sunt busola culturilor.

De ce trebuie să fiu dreaptă?

Eu modelez realul.

În copil,
devin vis.

În adult,
devin identitate.

În om,
devin responsabilitate.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

- o poveste poate elibera sau închide
- a povesti angajează viitorul
- a împărtăși o istorie creează un popor

Ei învață să mă povestească
cu sinceritate.

Cel mai puternic adevăr:

Eu nu doar descriu.
Eu construiesc.

Maestrul încheie:

« Limba mă va purta.
Tradiția mă va ghida.
Arta mă va colora.
Ritualul îmi va da ritm.
Întâlnirea mă va corecta.

Eu
dau sensul comun.
Nu sunt fabulă.
Sunt drum. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Povestea ne învață că oamenii devin ceea ce își povestesc despre ei înșiși.

Dragii mei copii:

Sunt confundat
cu superstiția.

Sunt abandonat
în numele modernității.

Și totuși, eu sunt
dansul legăturii.

Ce trebuie să știți:

Eu nu sunt constrângere.
Eu sunt trecere.

Eu marchez
pragurile vieții.

Ce fac cu adevărat:

Eu leg vizibilul de invizibil.

Fără mine:

- naşterile ar rămâne mute
- iubirile ar rămâne fără solemnitate
- doliile ar rămâne fără cuvânt

Eu sunt gestul care uneşte.

De ce liniștesc?

Eu dau formă misterelor.

În copil,
devin sărbătoare.

În adult,
devin angajament.

În om,
devin comunitate.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• a celebra protejează
• a marca timpul liniștește
• a împărtăși un ritual creează un noi

Ei învață
să mă reinventeze.

Cel mai smerit adevăr:

Eu nu înlocuiesc credința.
Eu îi dau un trup.

Maestrul încheie:

« Limba mă va spune.
Tradiția mă va purta.
Arta mă va lumina.
Povestea mă va ghida.
Întâlnirea mă va purifica.

Eu
dau forma sacră.
Nu sunt trecut.
Sunt punte. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Ritualul ne învață că gesturile împărtășite țes invizibilul.

Dragii mei copii:

Sunt temută
din frica de a pierde.

Sunt redusă
la toleranță.

Și totuși, eu sunt
izvorul culturilor.

Ce trebuie să știți:

Eu nu amenințț.
Eu fecundez.

Eu fac să se nască
o a treia lume.

Ce fac cu adevărat:

Eu transform fără să distrug.

Fără mine:

- popoarele s-ar înțepeni
- limbile s-ar închide
- artele s-ar repeta

Eu sunt vântul sufletelor.

De ce cer curaj?

Eu îi schimb pe cei care se apropie.

În copil,
devin curiozitate.

În adult,
devin respect.

În om,
devin fraternitate.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

- celălalt nu ia nimic
- amestecul poate îmbogăți
- dialogul creează ceva nou

Ei învață
să mă aleagă.

Cel mai mare adevăr:

Eu nu diluez identitatea.
Eu o lărgesc.

Maestrul încheie:

« Limba mă va traduce.
Tradiția mă va pregăti.
Arta mă va celebra.
Povestea mă va spune.
Ritualul mă va primi.

Eu
dau orizontul uman.
Nu sunt amenințare.
Sunt naștere. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Întâlnirea ne învață că culturile cresc privindu-se unele pe altele.

CONSILIUL CULTURILOR

Nu se reunesc într-un palat.

Nu există nici steag unic,
nici limbă suverană,
nici adevăr închis.

Consiliul Culturilor se formează
de fiecare dată când oamenii acceptă să se privească
fără să încerce să se reducă unii pe alții.

În jurul cercului stau maeștrii.

Nu ca niște frontiere,
ci ca niște izvoare multiple.

Limba sosește prima.

Ea nu se impune.

Ea numește.

« **Eu sunt casa gândurilor** », spune ea.

« **Fără mine, lumea ar rămâne mută**. »

Tradiția pășește apoi.

Ea nu îngheață nimic.

Ea leagă.

« **Eu sunt memoria vie** », spune ea.

« **Fără mine, pașii ar fi fără rădăcină**. »

Arta traversează cercul.

Ea nu dovedește.

Ea revelează.

« **Eu sunt adevărul sensibil** », spune ea.

« **Fără mine, sufletul ar rămâne fără chip**. »

Povestea ia cuvântul.

Ea nu doar distrează.

Ea orientează.

« **Eu sunt firul popoarelor** », spune ea.

« **Fără mine, viitorul ar fi orb**. »

Ritualul se apropie liniștit.

El nu constrânge.

El celebrează.

« **Eu sunt gestul care unește** », spune el.

« **Fără mine, pragurile ar rămâne mute**. »

În cele din urmă, Întâlnirea se ridică.

Ea nu cucerește.

Ea fecundează.

« **Eu sunt orizontul comun** », spune ea.

« Fără mine, fiecare cultură ar deveni o închisoare. »

Atunci cercul tace.

Și apare o întrebare.

Nu pusă de un maestru,
ci de Însăși Umanitatea:

« **Ce va deveni lumea**
dacă culturile încetează să-și mai
vorbească? »

Limba răspunde:
« **Cuvintele vor deveni ziduri.** »

Tradiția răspunde:
« **Rădăcinile se vor transforma în lanțuri.** »

Arta răspunde:
« **Frumusețea își va pierde drumul**. »

Povestea răspunde:
« **Popoarele vor visa la singurătate**. »

Ritualul răspunde:
« **Inimile nu vor mai avea punți**. »

Întâlnirea răspunde:
« **Diferența va deveni frică**. »

Dar niciun răspuns nu este suficient de unul singur.

Atunci Consiliul ascultă din nou.

Și în tăcere,
se ridică un adevăr mai simplu.

Cuvântul Culturilor:

« Mă vedeți ca pe niște blocuri.
Eu sunt o grădină.

Mă apărați prin forță.
Eu trăiesc prin schimb.

Eu nu sunt divizarea oamenilor.
Eu sunt felul lor multiplu de a fi unul.

De fiecare dată când mă respectați,
lumea devine mai vastă.

De fiecare dată când mă folosiți pentru a urî,
vă micșorați propria inimă. »

Decizia Consiliului:

Nu va exista:

- nici identitate fără deschidere
- nici tradiție fără întâlnire
- nici unitate fără diversitate

Ci doar o misiune încredințată tuturor:
să protejeze culturile...
ca pe niște drumuri diferite
către aceeași umanitate.

Într-o singură frază pentru copiii Pământului:

Consiliul Culturilor există de fiecare dată când un om înțelege că limba celuilalt nu este un zid, ci o altă fereastră spre același cer.

Consiliul Religiilor

06.1 - **Lecţia maestrului Rugăciune 634**
(Să ne îndreptăm inima către ceva mai presus de noi)

06.2 - **Lecţia maestrului Cuvânt sacru ... 650**
(Să luminăm calea fără să impunem adevărul)

06.3 - **Lecţia maestrului Înţelepciune 666**
(Să transformăm credinţa în bunătate trăită)

06.4 - **Lecţia maestrului Compasiune 682**
(Să avem grijă, în loc să căutăm cine are dreptate)

06.5 - **Lecţia maestrului Fraternitate 698**
(Să-l recunoaştem pe celălalt fără să ştergem diferenţele)

06.6 - **Lecţia maestrului Smerenie 714**
(Să lăsăm loc infinitului)

06.7 - **Consiliul Religiilor 730**
(Să cinstim misterul protejând fiecare fiinţă)

Dragii mei copii:

Sunt uneori confundată
cu o cerere.

Sunt redusă
la cuvinte.

Și totuși, eu sunt
un gest al inimii către invizibil.

Ce trebuie să știți:

Eu nu dovedesc nimic.
Eu leg.

Eu nu forțez cerul.
Eu transform interiorul.

Ce fac cu adevărat:

Eu dau o direcție suflului.

Fără mine:

- frica invadează tăcerea
- recunoștința se stinge
- durerea rămâne singură

Eu sunt elanul smerit.

De ce iau o mie de forme?

Eu vorbesc toate limbile.

În copil,
devin încredere.

În adult,
devin refugiu.

În om,
devin verticalitate interioară.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• a te ruga nu înseamnă a fugi de lume
• rugăciunea poate liniști inima
• rugăciunea poate deschide către ceva mai mare decât tine

Ei învață
să mă trăiască fără teamă.

Cel mai simplu adevăr:

Eu nu sunt o putere.
Eu sunt o deschidere.

Maestrul încheie:

« Cuvântul sacru mă va purta.
Înțelepciunea mă va ghida.
Compasiunea mă va face adevărată.
Fraternitatea mă va lărgi.
Smerenia mă va păstra.

Eu
dau elanul.
Nu sunt magie.
Sunt legătură. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Rugăciunea este inima care se întoarce către ceva mai mare decât ea însăși.

Dragii mei copii:

Sunt ridicat
ca o certitudine.

Sunt recitat
fără să fiu ascultat.

Și totuși, eu sunt
o memorie a misterului.

Ce trebuie să știți:

Eu nu sunt un ciocan.
Eu sunt o lampă.

Eu nu exist ca să lovesc.
Eu sunt aici ca să luminez.

Ce fac cu adevărat:

Eu dau repere drumului uman.

Fără mine:

- popoarele își pierd poveștile
- sufletele nu mai au limbaj pentru invizibil
- generațiile se rup unele de altele

Eu sunt o moștenire vie.

De ce trebuie să fiu interpretat?

Eu nu sunt un bloc.
Eu sunt un izvor
care cere discernământ.

În copil,
devin poveste.

În adult,
devin întrebare.

În om,
devin responsabilitate.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• un text sacru fără iubire devine piatră
• a înțelege cere context și inimă
• litera singură poate trăda spiritul

Ei învață
să mă citească cu înțelepciune.

Cel mai fin adevăr:

Eu nu sunt adevărul.
Eu arăt spre el.

Maestrul încheie:

**« Rugăciunea mă va locui.
Înțelepciunea mă va traduce.
Compasiunea mă va purifica.
Fraternitatea mă va deschide.
Smerenia mă va proteja.**

**Eu
dau cuvintele misterului.
Nu sunt armă.
Sunt invitație. »**

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Cuvântul Sacru este o lampă: luminează, nu lovește.

Dragii mei copii:

Sunt confundată
cu cunoașterea.

Sunt căutată
în dezbateri.

Și totuși, eu sunt
cunoașterea care devine bunătate.

Ce trebuie să știți:

Eu nu cresc în orgoliu.
Eu cresc în experiență.

Eu nu însemn să ai dreptate.
Eu însemn să devii drept.

Ce fac cu adevărat:

Eu leg credința de viață.

Fără mine:

- credința devine rigidă
- religia devine identitate
- spiritualitatea devine fugă

Eu sunt acordul dintre cuvânt și faptă.

De ce cer timp?

Eu mă coc încet.

În copil,
devin ascultare.

În adult,
devin discernământ.

În om,
devin pace.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• sacrul fără înțelepciune devine fanatism
• ego-ul se poate ascunde în spatele lui Dumnezeu
• adevărata credință face omul smerit

Ei învață
să mă prefere victoriei.

Cel mai simplu adevăr:

Eu nu neg diferențele.
Eu le orânduiesc către bine.

Maestrul încheie:

« Rugăciunea mă va hrăni.
Cuvântul Sacru mă va ghida.
Compasiunea mă va revela.
Fraternitatea mă va face folositoare.
Smerenia mă va păstra.

Eu
dau justețea.
Nu sunt doctrină.
Sunt maturitatea inimii. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Înțelepciunea este credința devenită bunătate.

Dragii mei copii:

Sunt confundată
cu slăbiciunea.

Sunt limitată
la emoție.

Și totuși, eu sunt forța
care ridică.

Ce trebuie să știți:

Eu nu sunt milă.
Eu sunt prezență.

Eu văd durerea
și nu întorc privirea.

Ce fac cu adevărat:

Eu fac credința umană.

Fără mine:

- religia devine rece
- morala devine judecată
- sacrul devine distanță

Eu sunt chipul legăturii.

De ce sunt universală?

Eu vorbesc tuturor.

În copil,
devin blândețe.

În adult,
devin îngrijire.

În om,
devin dreptatea inimii.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• iubirea este testul sacrului
• a crede fără a iubi este o contradicție
• compasiunea protejează demnitatea

Ei învață
să mă pună înaintea discursurilor.

Cel mai înalt adevăr:

Eu nu întreb:
« Cine are dreptate? »

Eu întreb:
« Cine suferă? »

Maestrul încheie:

« Rugăciunea mă va trezi.
Cuvântul Sacru mă va ghida.
Înțelepciunea mă va așeza în justețe.
Fraternitatea mă va întinde.
Smerenia mă va păstra curată.

Eu
dau criteriul.
Nu sunt sentiment.
Sunt responsabilitate. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Compasiunea este sacrul care are grijă.

Dragii mei copii:

Sunt visată
în discursuri.

Sunt trădată
în gesturi.

Și totuși, eu sunt
semnul că credința este vie.

Ce trebuie să știți:

Eu nu cer uniformitate.
Eu cer respect.

Eu nu șterg drumurile.
Eu le fac să se întâlnească.

Ce fac cu adevărat:

Eu transform granițele în punți.

Fără mine:

- credințele devin identități dușmane
- templele devin fortărețe
- Dumnezeu devine pretext

Eu sunt noi-ul uman.

De ce cer curaj?

A iubi cealaltă cale cere
să nu îți fie frică.

În copil,
devin prietenie.

În adult,
devin dialog.

În om,
devin pace.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

- credința care divide se rătăcește
- fraternitatea protejează adevărul
- iubirea este mai mare decât numele

Ei învață
să mă aleagă.

Cel mai simplu adevăr:

Eu nu sunt toleranță rece.
Eu sunt recunoaștere vie.

Maestrul încheie:

« Rugăciunea mă va lega.
Cuvântul Sacru mă va lumina.
Înțelepciunea mă va ghida.
Compasiunea mă va hrăni.
Smerenia mă va proteja.

Eu
dau unitatea posibilă.
Nu sunt fuziune.
Sunt legătură. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Fraternitatea este credința care îl recunoaște pe celălalt ca frate.

Dragii mei copii:

Sunt confundată
cu ștergerea de sine.

Sunt evitată
din teama de a nu ști.

Și totuși, eu sunt
păzitoarea adevărului.

Ce trebuie să știți:

Eu spun:

« Mă pot înșela. »

Și în această frază,
inima se deschide.

Ce fac cu adevărat:

Eu protejez misterul de închisorile omenești.

Fără mine:

- credința devine certitudine agresivă
- textele devin lanțuri
- religia devine putere

Eu sunt antidotul fanatismului.

De ce eliberez?

Eu fac sufletul mai ușor.

În copil,
devin simplitate.

În adult,
devin ascultare.

În om,
devin pace interioară.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

- Dumnezeu depășește toate frazele
- invizibilul nu poate fi posedat
- orgoliul se poate deghiza în credință

Ei învață
să mă aleagă.

Cel mai mare adevăr:

Eu nu micșorez credința.
Eu o fac adevărată.

Maestrul încheie:

**« Rugăciunea mă va păstra vie.
Cuvântul Sacru mă va proteja.
Înțelepciunea mă va ghida.
Compasiunea mă va purifica.
Fraternitatea mă va lărgi.**

**Eu
dau respectul față de mister.
Nu sunt îndoială sterilă.
Sunt deschidere. »**

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Smerenia este credința care lasă loc infinitului.

CONSILIUL RELIGIILOR

Nu se reunesc într-un templu unic.

Nu există nici tron ceresc rezervat,
nici limbă aleasă,
nici carte care să închidă misterul.

Consiliul Religiilor se formează
de fiecare dată când un om își amintește
că sacrul este mai vast decât cuvintele sale.

În jurul cercului stau maeștrii.

Nu ca proprietari ai cerului,
ci ca păzitori ai drumului.

Rugăciunea vine prima.

Nu dovedește nimic.

Se înalță.

« **Eu sunt elanul către invizibil** », spune ea.

« **Fără mine, inima se închide.** »

Cuvântul Sacru se apropie.

Nu domină.

El luminează.

« **Eu sunt memoria căutărilor omenești** », spune el.

« **Fără mine, omul ar uita să caute mai sus decât el.** »

Înțelepciunea traversează cercul.

Nu strigă.

Ea discerne.

« **Eu sunt credința devenită bunătate** », spune ea.

« **Fără mine, credința devine dură.** »

Compasiunea își ia locul.

Nu judecă.

Ea îngrijește.

« **Eu sunt chipul viu al sacrului** », spune ea.

« **Fără mine, religia își pierde sufletul.** »

Fraternitatea se apropie.

Nu cucerește.

Ea leagă.

« **Eu sunt puntea dintre drumuri** »,
spune ea.

« **Fără mine, credințele devin granițe.** »

În cele din urmă, Smerenia se ridică.

Nu știe tot.

Ea ascultă.

« **Eu sunt păzitoarea misterului** », spune ea.

« **Fără mine, Dumnezeu devine prizonierul oamenilor.** »

Atunci cercul tace.

Și apare o întrebare.

Nu pusă de un maestru,
ci de însăși Credința:

« **Ce va deveni sacrul**
dacă îl folosiți pentru a vă separa? »

Rugăciunea răspunde:
« **Inimile vor vorbi fără să se audă.** »

Cuvântul Sacru răspunde:
« **Textele vor deveni arme.** »

Înțelepciunea răspunde:
« **Lumina va sluji orgoliului.** »

Compasiunea răspunde:
« **Cei care suferă își vor pierde refugiul.** »

Fraternitatea răspunde:
« **Popoarele se vor teme de numele lui Dumnezeu.** »

Smerenia răspunde:
« **Misterul va părăsi casele voastre.** »

Dar niciun răspuns nu este suficient singur.

Atunci Consiliul ascultă din nou.

Și în tăcere,
un adevăr mai simplu se ridică.

Cuvântul Religiilor:

« Mă vedeți ca rivale.
Eu sunt aceeași sete.

Mă ridicați ca certitudine.
Eu sunt un drum neterminat.

Nu v-am fost dată pentru a împărți
Pământul în tabere sacre.
V-am fost încredințată pentru a vă lărgi inima.

De fiecare dată când mă folosiți pentru a urî, îmi trădați sursa.
De fiecare dată când mă trăiți pentru a ridica omul, devin din nou lumină. »

Decizia Consiliului:

Nu va exista:

- nici rugăciune fără compasiune
- nici cuvânt sacru fără înțelepciune
- nici credință fără smerenie
- nici religie fără fraternitate

Doar o misiune încredințată tuturor:
să onoreze misterul...
protejând demnitatea fiecărei ființe,
indiferent de drumul său către invizibil.

Într-o singură frază pentru copiii Pământului:

Consiliul Religiilor există de fiecare dată când un credincios înțelege că numele lui Dumnezeu trebuie să mărească iubirea, niciodată frica.

Viul nu se posedă.
El se întâlnește.

"Lecţiile Viului" este o colecţie de
cărţi scurte care îi invită pe cei mici şi pe cei mari
să privească altfel
ceea ce ne înconjoară, ne traversează şi ne leagă.

Prin natură, ştiinţă
şi experienţa umană,
fiecare volum propune o întâlnire
simplă, sensibilă şi profundă cu lumea.

Aici, nimic nu este impus.
Totul este oferit.

Doar o invitaţie:
să încetinim, să observăm, să simţim, să înţelegem.

Lionel Mallecourt

guardiansoflife.world